

PRESENTACIÓ DEL NOU EQUIPAMENT DE LA SELECCIÓ CATALANA DE FUTBOL

Museu Colet (Barcelona), 5 de desembre de 2007

Senyor director del Consell Català de l'Esport de la Generalitat, senyor president de la UFEC, senyor president de la Federació Catalana de Futbol, els agraeixo moltíssim que m'hagin convidat a participar en aquest acte. Sóc un afeccionat a tots els esports, perquè m'agrada el món de l'esport, però, sobretot, sóc un gran defensor de la causa de les seleccions, i per això sóc aquí. A més, m'agrada el futbol i segur que aquest serà un partit interessantíssim.

Per tant, vull agrair-los la possibilitat de ser aquí, a la presentació d'aquesta samarreta, que, a més, s'estrenarà en un lloc emblemàtic per al futbol, com és la "catedral del futbol", l'estadi de San Mamés. En un partit que, a més, és contra Euskadi, per tant, un partit competitiu interessant; sens dubte, serà una festa i també una reivindicació. Però jo també vull veure un partit de futbol amb competició real, perquè comença a ser hora que puguem mesurar i calibrar una mica quin és l'abast, quines són les possibilitats reals de les nostres seleccions, la de futbol i les altres.

Deixin-me tirar un cap de setmana enrere, perquè entre moltes altres coses el partit de l'altre dia entre l'Espanyol i el Barça, va ser un bon partit de futbol, però, a més, va ser un mostra clara que Catalunya té potencial esportiu; i només hi havia dos equips. Podríem fer repàs per la geografia espanyola i per l'europea, fins i tot, però Catalunya té un potencial, des del punt de vista esportiu, molt important en futbol. Per tant, jo penso que aquest partit és especialment oportú i, aprofitant el benentès que es presenta la samarreta per fer aquesta compareixença, permet afegir alguna reflexió, més enllà de la samarreta.

Aquestes darreres setmanes, mesos, ressona amb una certa força en el debat polític una expressió que, en fi, està marcant allò que en diuen l'agenda política, que és l'expressió del "**dret de decidir**".

I jo crec que el “dret de decidir”, aplicat al cas de les federacions esportives catalanes, seria el “**dret de competir**”. El dret de competir internacionalment en competicions oficials.

El dret dels esportistes catalans de competir per Catalunya. També el dret de milions de persones de poder veure, de poder animar, de poder emocionar-se amb esportistes que, en definitiva, no fan altra cosa que representar la seva identitat nacional. Per tant, des d'aquest punt de vista, el “dret de decidir” en el món de l'esport també té el seu debat paral·lel. Un debat que cal continuar, i l'hem de continuar fent en positiu.

També darrerament hi ha hagut una certa polèmica en relació amb les federacions, justament arran del partit no celebrat entre Catalunya i els Estats Units, sobre si els polítics havien de saber fer la seva feina, en fi... Jo no vull entrar en polèmiques, perquè em sembla que és un error gravíssim entrar en polèmiques en aquesta qüestió. El que sí que vull dir és que, primer, els polítics han de ser els primers de tirar el carro, de posar-nos-hi, de treballar perquè hi hagi seleccions catalanes internacionalment reconegudes en tots els àmbits, en tots els esports.

Però que si ens pensem que només és feina dels polítics, no ens en sortirem mai! És feina de tots. Els polítics al davant, els polítics primer, segur, però també els clubs, també les federacions, també la societat catalana, també els esportistes.

I si tots som capaços de creure'ns que això és possible, ho serà. Aquesta és la gran qüestió. Aquest país, que és un país que és capaç de fer grans coses, i que en determinats moments ha estat capaç de generar situacions que ningú no podia ni tan sols sospitar, aquí té un repte molt important. Si tots plegats som capaços d'entendre que aquest és un objectiu de país i que, per tant, el compartim tots, per motius diversos, totalment diferents, però entenem que el compartim tots, quan ens hi impliquem tots, jo crec que és quan anirem bé.

Entre altres coses perquè una persona pot tenir una motivació, un esportista, de l'esport que sigui, pot tenir una motivació personal, individual, és a dir: “Jo vull competir amb Catalunya perquè això em permetrà competir internacionalment”,

cosa que potser en un altre àmbit no podria fer. És vàlid. Una altra persona pot dir: “Jo vull competir amb Catalunya perquè vull veure la meva samarreta, la selecció del meu país competint en una Eurocopa”, per exemple. És vàlid. Un altre pot dir: “Jo vull veure competir Catalunya perquè resulta que l’estructura esportiva d’un país requereix que hi hagi una elit que alimenti després la base i que, això, des del punt de vista federatiu, té una estructura que s’ha de completar, i si li escapcem la part de l’elit no acaba d’anar bé del tot”. És vàlid.

És a dir, estem en una situació en què tots tenim arguments positius i arguments per treballar amb un objectiu comú.

I aquest és el meu missatge justament, amb motiu d’aquest partit i de la presentació d’aquesta samarreta. Si hi som tots, si tots ens ho creiem, si a més som conscients que hem d’anar avançant pas a pas -i això no és fàcil, sempre hi ha moltíssimes pegues-, que tothom hi té el seu paper, absolutament tothom -hi insisteixo: les federacions, la societat, la plataforma, la mateixa Secretaria General de l’Esport, les federacions, que han agafat un paper pro actiu, els polítics,...- si tothom és conscient que hi pot i que hi ha de jugar el seu paper, aquest serà un objectiu assolit. No sé quan, però serà un objectiu assolit, segur.

Perquè s’està avançant. He seguit aquest tema des de fa uns quants anys, des de la vessant política, i els puc assegurar que s’han fet passos molt importants, no tan sols en l’assoliment de noves federacions reconegudes internacionalment –ara estem al voltant de la quinzena–, sinó des del punt de vista de la consciència, que de vegades és tan important com aconseguir més federacions.

Aquests passos s’han de fer, són fonamentals. Anem per bon camí, continuem en aquesta línia i siguem capaços d’entendre que és una feina de tots, una responsabilitat de tots i que tots l’hem de saber compartir.

Una peça de roba és un símbol, avui és un símbol, és un símbol d’identitat. També és una reivindicació, una reivindicació de llibertat. I per tant, si una reivindicació es fa de manera adequada, correcta, amb bon gust i amb qualitat, segur que és sinònim d’èxit.

El 29 de desembre espero que la puguem veure a la “catedral”.

Moltes gràcies, i bona tarda.